

**DE WIJNPERS
VLAAMS-BRABANT**

Co-funded by the
European Union

DE WIJNPERS

Mechelsevest 72 3000 LEUVEN

Telefoon: (016)23 69 51

Fax: (016)23 21 62

Instellingsnummer: 032938

Het nieuwe jaarboek 2020 van Epos is uit!

Op bladzijde 29-33 kan je lezen hoe onze school en de coördinator de pandemie beleefd hebben gedurende de coronacrisis.

7 Se-n-Se leerlingen op buitenlandse stage

De Wijnpers is een provinciale school in Leuven. Wij gingen in gesprek met Lieve Annerel, sinds 1 maart 2020 halftijds verantwoordelijk voor de stages.

“De Wijnpers is vrij uniek in de regio, wij bieden tuinbouwopleidingen aan op beroeps- en technisch niveau, wij hebben opleidingen sanitair op beroepsniveau en dan hebben we ook een vrij grote kunstafdeling waar we toegepaste beeldende kunst en artistieke opleidingen aanbieden.” Sinds een aantal jaren zet de Wijnpers in op Erasmusstages.

“De stages zijn vorig jaar gestart, met volle moed. Iedereen is gewoon vertrokken, ondanks de berichten. We hadden nooit gedacht dat het zo erg zou kunnen worden. Ook dit jaar zijn er leerlingen vertrokken, maar het ziet er nu wel beter uit in vergelijking met vorig jaar.”

“We hebben twee soorten Erasmusstages: korte en lange. De korte stages zijn twee weken en de lange een dikke drie maanden. De lange stages organiseren wij voor onze Se-n-Se-leerlingen (secundair na secundair) en daarin hebben we agro- en groenbeheer, dus een richting binnen tuinbouw, en webdesign en vormgeving, een richting binnen het vervolg van KSO. Die lange stages zijn echt een meerwaarde voor dat zevende jaar. De meeste kiezen voor dat zevende jaar omdat ze dan een half jaar les hebben en een half jaar op stage kunnen gaan.”

Je bent verantwoordelijk voor stages sinds 1 maart 2020, net voor de coronabom barstte, waren jullie leerlingen dan al op stage?

Ja, iedereen is eigenlijk vrij gemakkelijk vertrokken. Niemand had toen ook gedacht dat het hier in lockdown zou gaan, voor zo ver we dat woord toen al kenden. En dan begon het he, de tweede week van maart, ouders begonnen mij te bellen, ik belde naar ouders met de vraag of hun zoon/dochter mocht blijven. Sommigen wilden gewoon niet naar huis komen. Er was een jongen in Berlijn, die wou absoluut niet naar huis komen; dus we lieten er het weekend overgaan, maar de berichten werden alleen maar erger. Ik heb dan zondag teruggebeld naar die mama met de vraag of hij ook niet beter naar huis zou komen en dan hebben we rap nog een trein geboekt zodat die met de trein van Berlijn naar huis kon komen.

Alle vijf de leerlingen van grafische vormgeving zijn naar huis gekomen: één uit Berlijn, twee uit Spanje, met een superdure vlucht want er waren bijna geen vluchten meer, en dan de twee jongens uit Parijs die met de trein naar huis gekomen zijn.

Eén jongen die in Italië was voor tuinbouw, is ook naar huis gekomen. Met de allerlaatste vlucht van Italië naar huis. Dan hadden we nog drie leerlingen tuinbouw in Estland, twee op een eiland en eentje in een school. Die laatste moest ook vertrekken op die school. Maar die wou niet naar huis komen, ook de ouders vonden dat die niet naar huis moest komen dus dan hebben ze er vanuit die school voor gezorgd dat hij nog net met de laatste boot naar dat eiland kon gaan zodat hij met die twee andere jongens de stage kon afwerken. Zij zijn gebleven tot het allerlaatste moment, want er waren toen ook geen vluchten meer. Op het moment dat het luchtruim terug open was, was hun stage ook ten einde en zijn zij eigenlijk met de eerste vlucht teruggekomen. Dat was ook niet zo simpel, ik had al een vlucht geboekt, maar die is dan op het laatste nippertje geannuleerd, dus dan hebben we opnieuw een vlucht moeten zoeken. Maar dat weekend in maart, dat was echt de hel gewoon. Die waren allemaal begin maart vertrokken en dan twee weken later zijn alle kunstleerlingen en één tuinbouwleerling terug naar huis gekomen.

Een volgende stap was waarschijnlijk de puzzel maken over hoe leerlingen hun stage konden afwerken?

Dat is eigenlijk vrij vlot gegaan. De leerlingen van grafisch ontwerp werken sowieso al veel met de computer. Die konden thuis eigenlijk verder ontwerpen, dus die hebben gewoon voortgedaan met de stage. Uiteraard is er hier en daar wel een moeilijkheid, de jongen die uit Berlijn teruggekomen is, die had hier bijvoorbeeld geen computer die krachtig genoeg was. Dan hebben we vanuit de school wel een computer voorzien zodat hij zijn stage verder kon doen. En de jongen uit de tuinbouwopleiding die van Italië terugkwam die heeft dan gewoon een binnenlandse stageplaats gekregen. Dat kan niet virtueel he, tuinontwerp.

Als je achteraf met de stagiairs terugblijkt, hoe hebben zij dat ervaren volgens jou?

Voor die jongens van Parijs was dat geen stress, dat was gewoon een 31 hele grote teleurstelling. Die hadden inkopen gedaan voor ik-weet-niet-hoeveel dagen, die frigo was vol en die moesten daar ineens holderdebolder alles achterlaten. Zij waren enorm ontgoocheld. De meisjes van Spanje waren blij dat ze terug waren want die waren vooral bang. Zij waren dus blij dat ze nog een vlucht hadden. Die jongen uit Berlijn heeft heel lang nog gedacht dat hij zou kunnen teruggaan, dat appartement is ook heel lang blijven staan, die spullen zijn ook blijven staan. Het was heel moeilijk om uitgelegd te krijgen dat hij terug naar huis moest komen.

Voor die jongens van Parijs was dat geen stress, dat was gewoon een hele grote teleurstelling. Die hadden inkopen gedaan voor ik-weet-niet-hoeveel dagen, die frigo was vol en die moesten daar ineens holderdebolder alles achterlaten. Zij waren enorm ontgoocheld.

Hoe liep het contact met de partners in het buitenland?

De leerlingen hadden de opdracht gekregen om mij altijd in kopie te zetten bij e-mails. Zo kon ik eigenlijk alles perfect volgen, die communicatie verliep wel vlot. Maar ik vind dat zeker geen aanrader, zo'n online stage, absoluut niet, maar het ging. Het is niet hetzelfde he, op gebied van taal, integratie, cultuur... is dat niets, het is geen Spanje meer als je hier zit he.

In 2021 hebben jullie ook stages georganiseerd. Waren leerlingen even enthousiast om hieraan deel te nemen of verliep dat toch anders?

De doelstelling in september was om de lange stages sowieso te laten doorgaan. Met een beslissing over de korte stages hebben we nog heel lang afgewacht. Je ziet op onze school ook een heel groot verschil tussen ouders en leerlingen van tuinbouw en ouders en leerlingen van kunst. Ik heb daar in oktober, november dan opnieuw mee gebeld en een bevraging gedaan of de zoon/dochter mee mocht op de korte buitenlandse stages en dan zag je een groot verschil tussen beide opleidingen. Uiteindelijk zijn enkel de jongens van tuinbouw twee weken naar Estland geweest. Het enige wat er toen moeilijker was, waren al die testen. Twee om naar Estland te gaan en dan nog een week in quarantaine bij terugkomst.

De kunstleerlingen zijn niet op korte buitenlandse stage gegaan, dat zagen de ouders totaal niet zitten. We hebben een beetje hetzelfde verhaal voor de lange stages, maar daar is het nog anders omdat de leerlingen vrij zijn om te kiezen tussen binnen- of buitenland. Normaal gingen de leerlingen van de kunst alle vier naar het buitenland; uiteindelijk is er één jongen niet meer meegegaan, dat was wel jammer.

Ik vind dat zeker geen aanrader, zo'n online stage, absoluut niet, maar het ging.

Hoe stellen de leerlingen die momenteel op buitenlandse stage zijn het? Zijn er bijvoorbeeld coronarestricties om rekening mee te houden?

De twee jongens in Bourgondië hebben heel lang de avondklok om 18 uur gehad, maar die zitten in een piepklein dorp dus hebben daar eigenlijk niet zo veel last van gehad. Er is dan natuurlijk wel niets te doen, maar dat vinden ze niet zo erg. Die werken heel de dag en komen dan terug naar hun appartement. Ze wonen daar samen met andere mensen op dat domein waar ze dan samen mee eten en koken, ze zijn daar content.

Ik had op voorhand ook aan de leerlingen gevraagd, rekening houdende met corona, om één locatie te kiezen zodat ze steun hadden aan elkaar. Nu zitten er dus ook drie leerlingen in Barcelona op een ruim appartement. Zij hebben nog niet veel last gehad van restricties, zij mochten altijd met zes buiten en konden zich ook altijd over heel Catalonië verplaatsen. De cijfers zijn er ook altijd lager geweest dan bij ons.

Dus het is een goede keuze geweest om de stages te laten doorgaan.

Ja, de eerste weken was ik wel heel bezorgd, stel dat het terug zou verergeren en de stages opnieuw onderbroken moesten worden... Maar we zijn er nu bijna, 11 juni komen ze terug. Het geeft toch meer stress hoor. Ook de heenvlucht was bijvoorbeeld een pak duurder. Ik heb ook maar een enkele reis geboekt, want je wist maar nooit. De terugvlucht die ik onlangs boekte is ondertussen alweer een derde van de prijs. De coronatesten hebben we ook altijd betaald, maar dat zijn wel echt altijd happen uit het budget.

Als je terugdenkt aan meer dan een jaar stages organiseren in coronatijden, wat waren zo de muren die je bent tegengekomen?

De muur is vooral dat iedereen heel afwachtend was. Niemand zat eigenlijk te wachten op stagiairs; dat heeft wel wat voeten in de aarde gehad. Op een bepaald ogenblik waren we dan van plan om ze naar Londen te laten gaan, maar dat hebben we dan, onder andere met die Britse variant, terug afgeblazen. De Britse partners vroegen ook of de leerlingen niet tegen mei of juni konden komen, maar dat paste niet in ons schooljaar. Ook voor het binnenland he, heel veel bedrijven die afwachtend waren.

Wil jij graag nog iets kwijt?

De studenten van Bourgondië heb ik samen met een collega bezocht. En los van die stages, die twee jongens van tuinbouw, komen uit een beroepsopleiding en hun Frans is dus eigenlijk niet zo denderend, maar die trekken hun plan. Die kunnen zich verstaanbaar maken en doen dat daar goed. En als je drie maanden op een wijnbouwbedrijf mag gaan helpen in Frankrijk, dat is niet slechter dan hier he. Ik zeg het, in het begin had ik wel wat stress maar nu ben ik meer om mijn gemak.

Bedankt om je verhaal met ons te delen, Lieve!